

TOEPASSINGSMODALITEITEN VOOR TRACEERBAARHEID ZOALS ALGEMEEN AANGEGEVEN IN HET KB VAN 14/11/2003

PB 06 – I 00 – REV 0 – 2005 - 14

Van toepassing vanaf: 01/04/05

<i>Opgesteld door:</i> <i>DG Controlebeleid</i> <i>Databank en traceerbaarheid</i>	<i>Goedgekeurd door:</i>	<i>Gecontroleerd door het</i> <i>secretariaat</i>
<i>Dr. J-M Robijns</i> <i>Ir. S. Saevels</i>	<i>Directeur:</i> <i>J-M Robijns</i>	<i>Secretaris,</i> <i>J Cosemans</i>
	<i>Datum :31/01/05</i>	
	<i>De Directeur-generaal,</i> <i>Ir. G. Houins</i>	
<i>Datum: 7/1/2005</i>	<i>Datum:31/01/05</i>	<i>Datum:01/04/05</i>

1. Doel

Dit document is bedoeld als leidraad voor de ondernemingen actief in de voedselketen die een traceersysteem moeten opstarten en voor de controleagenten van het FAVV die hierop controle moeten uitoefenen.

2. Bestemmingen

- De gedelegeerd bestuurder P. Vanthemsche
- De directeurs-generaal G. Houins, J.M. Dochy, H. Diricks
- De directeurs van Controlebeleid
- De medewerkers van Controlebeleid
- De medewerkers van het hoofdbestuur van Controle
- De PCE-hoofden, sectiehoofden en controleagenten in de PCE's
- De ondernemingen actief in de voedselketen

Deze tekst wordt verstuurd aan de gedelegeerd bestuurder, aan de directeurs-generaal en aan de directeurs van controlebeleid.

Daarnaast zal hij op internet en intranet geplaatst worden voor de medewerkers van het FAVV en de ondernemingen.

Toepassingsmodaliteiten voor de traceerbaarheid zoals algemeen aangegeven in het KB van 14/11/2003

Dit document is een leidraad bij de invulling van de artikelen 4 tot en met 7, artikel 11 en bijlage II van het KB 14/11/2003 betreffende autocontrole, meldingsplicht en traceerbaarheid in de voedselketen en heeft geen enkele bindende juridische waarde. Het doel is de modaliteiten van de traceerbaarheid te verduidelijken of verder uit te werken voor de operatoren die actief zijn binnen de voedselketen.

Art. 4. Registratieplicht

Alle ondernemingen die activiteiten uitoefenen die behoren tot de bevoegdheid van het FAVV moeten dit kenbaar maken bij het FAVV. In bijlage is een lijst opgenomen met de voornaamste activiteiten die hiermee bedoeld zijn.

Art. 6. §1 Aanvoerregister

“Elke exploitant moet beschikken over systemen of procedures waarmee van de ontvangen producten wordt geregistreerd: de aard, de identificatie en de hoeveelheid van het product, de ontvangstdatum, de identificatie van de vestigingseenheid die het product levert en, in voorkomend geval, andere gegevens die door de Minister worden voorgeschreven.

De Minister kan naargelang de sector en het product bijkomende validatietesten opleggen betreffende de identificatie en de kenmerken van het product of de vestigingseenheid die het product levert.”

- Producten

Volgens de definitie in artikel 2 van dit KB wordt hier elk product of materie bedoeld die krachtens de wet van 4 februari 2000 onder de bevoegdheid van het Agentschap valt. Bijgevolg dienen de volgende categorieën van producten opgenomen te worden in het aanvoerregister:

- o Meststoffen of bodemverbeters
- o Fytofarmaceutische producten
- o Plantaardig of dierlijk vermeerderingsmateriaal
- o Primaire plantaardige producten
- o Dieren waarvan producten bestemd zijn voor menselijke voeding
- o Scheikundige, plantaardige of dierlijke producten bestemd voor dierlijke of menselijke voeding
- o Materiaal dat direct in contact komt met producten bestemd voor menselijke voeding
- o Dierengeneesmiddelen en gemedicineerde diervoeders.

- Systemen en procedures voor de registratie van het aanvoerregister

- Deze moeten toelaten om op vraag van het FAVV per vestigingseenheid, de hoofdtraceringgegevens zoals de herkomst, de aard en de datum, zeer snel voor te

leggen (1 tot enkele uren i.f.v. de periode waarover gegevens gevraagd worden) en de detailgegevens (identificatie en hoeveelheid) binnen 4 tot 24 uur eveneens i.f.v. de periode.

- Het aanvoerregister kan bestaan uit:
 - een elektronisch systeem waarbij de gegevens in de vestigingseenheid raadpleegbaar zijn.
 - een manueel systeem dat in de vestigingseenheid aanwezig is
 - een ordelijke klassering van leveringsbonnen of andere begeleidingsdocumenten. Deze manier van registratie is enkel toegestaan indien deze documenten alle nodige gegevens bevatten (mogen vervolledigd worden) en indien de responstijden kunnen gerespecteerd worden. In de praktijk is dit wellicht enkel mogelijk voor kleine ondernemingen met een beperkt aantal aangevoerde producten.
- Er wordt aangeraden om zoveel mogelijk gebruik te maken van reeds in de onderneming bestaande methodes van registratie. Elke onderneming moet voor zichzelf uitmaken hoe met een minimale aanpassing reeds bestaande systemen kunnen gebruikt worden als aanvoerregister.
- De registratie in het aanvoerregister gebeurt in principe dagelijks. Enkel voor de zeer kleine bedrijven uit de voedingssector met minder dan 5 werknemers (voltijds of deeltijds) en die voor 100% leveren aan de consument (business to consumer) en voor bedrijven uit de primaire sector wordt er een uitzondering toegelaten. De registratie van producten die niet onmiddellijk verwerkt of verhandeld worden, moet bij deze bedrijven binnen maximum 7 dagen uitgevoerd worden of ten laatste op het moment van verwerking.

- **Aard van het product**

Dit kan zijn: de gebruikelijke benaming die er door de leverancier van het product aan toegekend is of een andere benaming of code die ondubbelzinnig hiernaar verwijst. Naast de eigenlijke aard van het product kan dit ook gegevens bevatten over de soort, de verpakking enz. Voorbeeld: aardappelen, aardappelen Bintjes, aardappelen Bintjes 10 kg; of interne of overkoepelende codes die naar dergelijke benamingen verwijzen (vb. EAN 13).

- **Identificatie van het product**

Volgens de definitie in artikel 2 van het KB 14/11/2003 is de identificatie van een product de benaming en/of de code die éénduidig en ondubbelzinnig verwijst naar bijkomende informatie die vermeld staat op de verpakking, etiketten (ruim gezien), begeleidende of elektronisch toegankelijke documenten.

Het doel van deze identificatie is om producten van dezelfde aard maar met een verschillende voorgeschiedenis te kunnen onderscheiden. Op basis van dit onderscheid kan men in geval van problemen met de voedselveiligheid de omvang van een recall beperken of een blokkering opheffen. Hoe gedetailleerder dit gegeven is, hoe sneller en hoe gericht beslissingen kunnen genomen worden, niet alleen voor de onderneming zelf maar ook voor de andere ondernemingen actief in dezelfde sector en eveneens voor de leveranciers en de eventuele afnemers van deze sector.

De meest geschikte methode voor identificatie is het lotnummer. Hoewel dit in de praktijk nog niet overal voor alle producten goed toepasbaar is, wordt er aangeraden het lotnummer voor alle producten in het aanvoerregister in te schrijven. Men kan gebruik maken van alternatieven die verder opgesomd worden. Het lotnummer is het meest

aanbevolen en kan afzonderlijk geregistreerd worden of in combinatie met de aard van het product (bijv. initiatieven rond EAN 128).

Enkele mogelijke alternatieven voor het lotnummer zijn de houdbaarheidsdatum, de productiedatum, de referentie van een begeleidend document of een elektronisch bestand dat de lotnummers of andere identificatiecodes bevat (nummer van leveringsbon, nummer van specifiek vervoersdocument, SSCC-code, ...).

Kleine ondernemingen die een registratiesysteem op basis van geklasseerde leveringsbonnen hebben, kunnen indien nodig, op de leveringsbonnen de bijkomende informatie voor deze identificatie bijschrijven.

- **Hoeveelheid**

De hoeveelheid die van een product geregistreerd wordt, moet toelaten vergelijkingen te maken tussen enerzijds het afvoerregister van een leverancier en het aanvoerregister van een ontvanger en anderzijds, binnen een onderneming, de hoeveelheid aangevoerde grondstof en de hoeveelheid nieuw gevormd product of tussen aanvoer en afvoer indien er geen transformatie gebeurt.

- **Ontvangstdatum**

In de meeste gevallen volstaat de aanduiding van dag, maand en jaar. In een aantal gevallen waar dit door specifieke reglementering vereist is of indien er van een product op dezelfde dag meerdere leveringen gebeuren waartussen anders geen onderscheid kan gemaakt worden en dit toch nodig is, kan het nuttig zijn eveneens de tijd te registreren.

- **Vestigingseenheid van afkomst**

De gegevens van het aanvoer- (en afvoer)register moeten het FAVV toelaten zeer snel de fysische weg van een product te reconstrueren. De plaats waar het product vandaan komt (de vestigingseenheid) is belangrijker dan diegene die de factuur stuurt (de onderneming). De algemene regel is dan ook dat de identificatie van de vestigingseenheid die het product levert in het aanvoerregister moet opgenomen worden. Drie mogelijkheden kunnen zich voordoen:

1. De vestigingseenheid is gelijk aan de onderneming: het is voldoende dat de afnemer de onderneming registreert.
2. De vestigingseenheid is niet gelijk aan de onderneming en de vestigingseenheid van de leverancier is gekend: de afnemer registreert de vestigingseenheid.
3. De vestigingseenheid is niet gelijk aan de onderneming en de afnemer weet niet van welke vestigingseenheid het product afkomstig is. Naargelang het geval dienen de volgende gegevens geregistreerd te worden:
 - o Het vervoer gebeurt door de leverancier: de afnemer registreert de identificatie van de leverancier (ondernemingsnummer).
 - o Het vervoer gebeurt door een derde maar in opdracht van de leverancier: de afnemer registreert de identificatie van de leverancier (ondernemingsnummer) en de identificatie van het voertuig.
 - o Het vervoer gebeurt door of onder controle van een onafhankelijke derde (handelaar): de ontvanger registreert de identificatie van de derde en de identificatie van het voertuig.
 - o (Indien het vervoer gebeurt door de ontvanger of onder zijn controle beschikt hij over de juiste gegevens aangaande de vestigingseenheid van herkomst).

- Bijkomende validatietesten

Met validatietesten bedoelen we het uitvoeren van een aantal vergelijkende controles tussen een geregistreerd gegeven en gegevens elders in de keten geregistreerd, bijvoorbeeld in een sectoriële databank, wanneer een hoge nauwkeurigheid vereist is en de kans op fouten groot is. Zij zijn zeer efficiënt en worden door de ondernemingen die gebruik maken van geïntegreerde systemen voor de opvolging van hun productie, veelvuldig toegepast. Een voorbeeld waar de minister deze verplichting oplegt aan een ganse sector is in de slachthuizen, namelijk de validatietesten op de gegevens ingeschreven in het slachtregister. Wanneer er vastgesteld wordt dat de inspanningen van de sector onvoldoende zijn en problemen met zich meebrengen tijdens een recall, is de mogelijkheid voorzien dat de minister ook voor andere sectoren of gevoelige producten bijkomende validatietesten oplegt, maar in eerste instantie wordt de kans gegeven aan de ondernemingen om systemen en procedures te gebruiken die betrouwbare registraties garanderen.

Art. 6 § 2. Afvoerregister

“Elke exploitant moet beschikken over systemen of procedures waarmee van de afgevoerde producten wordt geregistreerd: de aard, de identificatie en de hoeveelheid van het product, de leveringsdatum, de identificatie van de vestigingseenheid die het product afneemt en, in voorkomend geval, andere gegevens die door de Minister worden voorgeschreven.

De Minister kan naargelang de sector en het product bijkomende validatietesten opleggen betreffende de identificatie en de kenmerken van de vestigingseenheid die het product afneemt.”

Hier gelden ongeveer dezelfde opmerkingen als voor het aanvoerregister. Het afvoerregister is evenwel niet vereist voor de verkoop aan de eindconsumenten. De eindconsument is de laatste gebruiker van een levensmiddel die het niet als deel van een levensmiddelenexploitatie of – activiteit zal gebruiken. Een dierenhandelaar die dierenvoerders aankoopt is dus geen eindconsument. Exploitanten die zowel leveren aan eindconsumenten en andere exploitanten moeten ervoor zorgen dat ze bij levering aan de exploitanten dit wel opnemen in hun afvoerregister.

- Producten

Volgens de definitie in artikel 2 van dit KB wordt hier elk product of materie bedoeld die krachtens de wet van 4 februari 2000 onder de bevoegdheid van het Agentschap valt. Bijgevolg dienen de volgende categorieën van producten opgenomen te worden in het afvoerregister:

- o Meststoffen of bodemverbeteraars
- o Fytofarmaceutische producten
- o Plantaardig of dierlijk vermeerderingsmateriaal
- o Primaire plantaardige producten
- o Dieren waarvan producten bestemd zijn voor menselijke voeding
- o Scheikundige, plantaardige of dierlijke producten bestemd voor dierlijke of menselijke voeding
- o Materiaal dat direct in contact komt met producten bestemd voor menselijke voeding

- o Dierengeneesmiddelen en gemedicineerde dierenvoeders.

- Systemen en procedures voor de registratie van het afvoerregister

- Deze moeten toelaten om op vraag van het FAVV per vestigingseenheid, de hoofdtraceringgegevens zoals de bestemming, de aard en de datum, zeer snel voor te leggen (1 tot enkele uren i.f.v. de periode waarover gegevens gevraagd worden) en de detailgegevens (identificatie en hoeveelheid) binnen 4 tot 24 uur eveneens i.f.v. de periode.
- Het afvoerregister kan bestaan uit:
 - o een elektronisch systeem waarbij de gegevens in de vestigingseenheid raadpleegbaar zijn.
 - o een manueel systeem dat in de vestigingseenheid aanwezig is
 - o een ordelijke klassering van leveringsbonnen of andere begeleidingsdocumenten. Deze manier van registratie is enkel toegestaan indien deze documenten alle nodige gegevens bevatten (mogen vervolledigd worden) en indien de responstijden kunnen gerespecteerd worden. In de praktijk is dit wellicht enkel mogelijk voor kleine ondernemingen met een beperkt aantal geleverde producten.
- Er wordt aangeraden om zoveel mogelijk gebruik te maken van reeds bestaande methodes van registratie. Elke onderneming moet voor zichzelf uitmaken hoe met een minimale aanpassing reeds bestaande systemen kunnen gebruikt worden als afvoerregister.

- Aard van het product

Naast de eigenlijke aard van het product kan dit ook gegevens bevatten over de soort, de verpakking enz. Voorbeeld: aardappelen, aardappelen Bintjes, aardappelen Bintjes 10 kg; of interne of overkoepelende codes die naar dergelijke benamingen verwijzen (vb. EAN 13).

- Identificatie van het product

Volgens de definitie in artikel 2 van het KB 14/11/2003 is de identificatie van een product de benaming en/of de code die éénduidig en ondubbelzinnig verwijst naar bijkomende informatie die vermeld staat op de verpakking, etiketten (ruim gezien), begeleidende of elektronisch toegankelijke documenten.

Het doel van deze identificatie is om producten van dezelfde aard maar met een verschillende voorgeschiedenis te kunnen onderscheiden. Op basis van dit onderscheid kan men in geval van problemen met de voedselveiligheid de omvang van een recall beperken of een blokkering opheffen. Hoe gedetailleerder dit gegeven is, hoe sneller en hoe gericht beslissingen kunnen genomen worden, niet alleen voor de onderneming zelf maar ook voor de andere ondernemingen actief in dezelfde sector en eveneens voor de leveranciers en de eventuele afnemers van deze sector.

De meest geschikte methode voor identificatie is het lotnummer. Daar dit in de praktijk nog niet overal voor alle producten goed toepasbaar is, wordt niet geëist het lotnummer voor alle producten in het afvoerregister in te schrijven. Men kan gebruik maken van alternatieven die verder opgesomd worden. Het lotnummer is het meest aanbevolen en kan afzonderlijk geregistreerd worden of in combinatie met de aard van het product (bijv. initiatieven rond EAN 128).

Enkele mogelijke alternatieven voor het lotnummer zijn de houdbaarheidsdatum, de productiedatum, de referentie van een begeleidend document of een elektronisch bestand dat de lotnummers of andere identificatiecodes bevat (nummer van leveringsbon, nummer van specifiek vervoersdocument, SSCC-code, ...).

Kleine ondernemingen die een registratiesysteem op basis van geklasseerde leveringsbonnen hebben, kunnen indien nodig, op de leveringsbonnen de bijkomende informatie voor deze identificatie bijschrijven.

- Hoeveelheid

De hoeveelheid die van een product geregistreerd wordt, moet toelaten vergelijkingen te maken tussen enerzijds het afvoerregister van een leverancier en het aanvoerregister van een ontvanger en anderzijds, binnen een onderneming, de hoeveelheid aangevoerde grondstof en de hoeveelheid nieuw gevormd product of tussen aanvoer en afvoer indien er geen transformatie gebeurt.

- Leveringsdatum

In de meeste gevallen volstaat de aanduiding van dag, maand en jaar. In een aantal gevallen waar dit door specifieke reglementering vereist is of indien er van een product op dezelfde dag aan dezelfde afnemer meerdere leveringen gebeuren waartussen anders geen onderscheid kan gemaakt worden en dit toch nodig is, kan het nuttig zijn eveneens de tijd te registreren.

- Vestigingseenheid van bestemming

De gegevens van het afvoer- (en aanvoer)register moeten het FAVV toelaten zeer snel de fysische weg van een product te reconstrueren. De plaats waar het product heen gaat (de vestigingseenheid) is belangrijker dan diegene naar wie de factuur gestuurd wordt (de onderneming). De algemene regel is dan ook dat de identificatie van de vestigingseenheid aan dewelke het product geleverd wordt in het afvoerregister moet opgenomen worden.

Drie mogelijkheden kunnen zich voordoen:

1. De vestigingseenheid is gelijk aan de onderneming: het is voldoende dat de leverancier de onderneming registreert.
2. De vestigingseenheid is niet gelijk aan de onderneming en de vestigingseenheid van de afnemer is gekend: de leverancier registreert de vestigingseenheid.
3. De vestigingseenheid is niet gelijk aan de onderneming en de leverancier weet niet aan welke vestigingseenheid het product geleverd wordt. Naargelang het geval dienen de volgende gegevens geregistreerd te worden:
 - o Het vervoer gebeurt door de afnemer: de leverancier registreert de identificatie van de afnemer (ondernemingsnummer).
 - o Het vervoer gebeurt door een derde maar in opdracht van de afnemer: de leverancier registreert de identificatie van de afnemer (ondernemingsnummer) en de identificatie van het voertuig.
 - o Het vervoer gebeurt door of onder controle van een onafhankelijke derde (handelaar): de leverancier registreert de identificatie van de derde en de identificatie van het voertuig.
 - o (Indien het vervoer gebeurt door de leverancier of onder zijn controle beschikt hij over de juiste gegevens aangaande de vestigingseenheid van bestemming).

- Bijkomende validatietesten

Met validatietesten bedoelen we het uitvoeren van een aantal vergelijkende controles tussen een geregistreerd gegeven en gegevens elders in de keten geregistreerd, bijvoorbeeld in een sectoriële databank, waar een hoge nauwkeurigheid vereist is en de kans op fouten groot is. Zij zijn zeer efficiënt en worden door de ondernemingen die gebruik maken van geïntegreerde systemen voor de opvolging van hun productie, veelvuldig toegepast. Een voorbeeld waar de minister deze verplichting oplegt aan een ganse sector is in de slachthuizen, namelijk de validatietesten op de gegevens ingeschreven in het slachtregister. Wanneer er vastgesteld wordt dat de inspanningen van de sector onvoldoende zijn en problemen met zich meebrengen tijdens een recall, is de mogelijkheid voorzien dat de minister ook voor andere sectoren of gevoelige producten bijkomende validatietesten oplegt, maar in eerste instantie wordt de kans gegeven aan de ondernemingen om systemen en procedures te gebruiken die betrouwbare registraties garanderen.

Art. 6. §3. Interne traceerbaarheid in de vestigingseenheid: relatie tussen aanvoer en afvoer

“Elke exploitant moet beschikken over systemen of procedures waarmee het verband tussen de aangevoerde en de afgevoerde producten kan worden gelegd en waarmee ze in alle stadia van productie, verwerking en distributie traceerbaar zijn.”

Rekening houdend met de grote variabiliteit in de technische haalbaarheid van een zeer gedetailleerde interne traceerbaarheid, kunnen de ondernemingen, behalve voor een aantal specifieke producten zoals rundvlees en veevoerders, zelf bepalen hoever zij hierin willen gaan. Het niveau van de interne traceerbaarheid zal in geval van problemen met de voedselveiligheid de omvang van een recall of de vrijgave van een blokkering bepalen.

Het doel van interne traceerbaarheid is te kunnen achterhalen welke grondstoffen er voor welke eindproducten gebruikt zijn. In geval van problemen met de voedselveiligheid kan zo de omvang van een recall beperkt worden of kan een blokkering opgeheven worden. Het doel is dat er een relatie kan gelegd worden tussen de aangevoerde en de afgevoerde producten. In overleg met de sector wordt het niveau van deze relatie bepaald door verschillende zaken:

1. Het niveau van interne traceerbaarheid zal in principe aansluiten bij de graad van detail die gehanteerd wordt voor de identificatie van de producten in het aanvoer- en afvoerregister (zie hoger). Wanneer er gebruik wordt gemaakt van loten kan er een relatie gelegd worden tussen de loten aangevoerde producten en de loten afgevoerde producten. In omstandigheden waarbij er geen loten gebruikt worden of waarbij er vermenging van loten optreedt (bijv bij opslag in silo's of tijdens een productierun) zal er een minder gedetailleerde relatie tussen de aangevoerde en de afgevoerde producten kunnen geregistreerd worden.
2. Naargelang de sector of de situatie kan de transformatie van de producten (dit is de omzetting van de aangevoerde producten naar de afgevoerde producten) zeer ingrijpend zijn of bijna onbestaande. De graad van deze transformatie kan het niveau van de interne traceerbaarheid bepalen:
 - o Geen transformatie (of herverpakking): de producten wijzigen niet, behouden hun originele identificatie en de interne tracement kan op basis daarvan gebeuren. Voorbeeld: groot deel van de producten in de distributiesector.

- o Beperkte transformatie (of herverpakking): er worden nieuwe producten gevormd met een nieuwe identificatie en het productieproces laat toe deze rechtstreeks in verband te brengen met de aangevoerde producten. Voorbeeld: in de vleesverwerkende bedrijven kan men precies aangeven van welk lot (of loten) varkenskarkassen men vertrokken is om een lot gekookte hammen te maken.
- o Uitgebreide transformatie: er worden nieuwe producten gevormd met een nieuwe identificatie maar het productieproces laat niet toe een rechtstreeks verband te leggen met de aangevoerde producten. Voorbeeld: men kan geen precies verband leggen tussen de suikerbiet en de eruit geëxtraheerde suiker. Een beperkte interne traceerbaarheid kan hier wel behaald worden door tijdsregistraties (de dag en het uur waarop grondstoffen gebruikt werden en eindproducten afgewerkt werden).

Art. 7: Wijze van registratie en ter beschikking stellen van de gegevens

“§ 1. Bij de in artikelen 5 en 6 bedoelde identificaties en registraties zijn de volgende bepalingen van toepassing:

1. Bij de registraties moet er, voor zover mogelijk, gebruik gemaakt worden van ingebouwde controleberekeningen of andere technieken die fouten uitsluiten; Voor niet-Belgische vestigingseenheden die niet beschikken over een unieke identificatie binnen Europa, moet de naam en het adres geregistreerd worden in plaats van de identificatie.

2. Voor de identificatie van de vestigingseenheden moet, daar waar deze aanwezig is, het uniek, federaal identificatienummer gebruikt worden, of een ander door het Agentschap erkend nummer dat hiermee in verband kan gebracht worden.

3. De producten moeten in de vestigingseenheid die het product afneemt geregistreerd worden met dezelfde identificatie als diegene die er door de vestigingseenheid die het product levert aan gegeven werd.

§ 2. Ten einde het Agentschap de mogelijkheid te geven snel een volledig inzicht te krijgen in de tracering van de producten kan de Minister:

- voor zover dit nog niet in een andere reglementering is vastgelegd, het formaat bepalen, waaronder de overeenkomstig artikel 6 geregistreerde gegevens ter beschikking gesteld moeten worden aan het Agentschap;
- naargelang de sector of het product bepalen om de overeenkomstig artikel 6 geregistreerde gegevens op te slaan in een door hem erkende gegevensbank en de modaliteiten hiertoe vastleggen.”

- **Ingebouwde controleberekeningen en andere technieken die fouten uitsluiten**

Mogelijke voorbeelden van zulke technieken zijn het gebruik van identificatiecodes met een controlegetal (check-digits), het gebruik van barcodes of elektronische uitwisseling van gegevens, het gebruik van voorgedrukte formulieren, enz. Om een betrouwbare registratie te garanderen wordt er aangeraden zoveel mogelijk van deze technieken gebruik te maken.

- **Unieke identificatie**

De producten moeten in de vestigingseenheid die het product afneemt geregistreerd worden met dezelfde identificatie als diegene die er door de vestigingseenheid die het product levert aan gegeven werd. Dit is een belangrijke schakel om de inter-bedrijven traceerbaarheid te garanderen en zal in sommige gevallen goede afspraken tussen leverancier en afnemer of tussen sectoren vereisen. Eens het aangevoerde product in een vestiging van een onderneming verder verwerkt wordt mag er een bedrijfseigen identificatie aan gegeven worden.

- Erkende gegevensbanken

Voorbeelden van dergelijke databanken zijn oa. Sanitel (identificatie en registratie voor dieren) en Beltrace (opvolging van slachtingen). De mogelijkheid is voorzien dat de minister ook voor andere sectoren of producten erkende gegevensbanken en modaliteiten vastlegt indien dit nodig blijkt uit de praktijk.

Artikel 11. Bewaartijd van registers

“Alle documenten die betrekking hebben op autocontrole en traceerbaarheid moeten bewaard worden gedurende twee jaar volgend op het verstrijken van de periode van houdbaarheid van het betreffende product of bij gebrek daaraan minimum twee jaar. Voor de primaire productie is de bewaartijd van deze documenten vijf jaar.

De Ministers die de Volksgezondheid en de Middenstand onder hun bevoegdheid hebben, kunnen afwijkingen toestaan voor bepaalde sectoren of producten.

De totaliteit van deze documenten moet worden voorgelegd aan de personen belast met de controle op hun verzoek.”

Een uitzondering wordt gemaakt voor de zeer kleine bedrijven uit de voedingssector met minder dan 5 werknemers (voltijds of deeltijds) en die voor 100% leveren aan de consument (business to consumer). Deze bedrijven moeten alle documenten die betrekking hebben op autocontrole en traceerbaarheid slechts gedurende 6 maanden volgend op het verstrijken van de periode van houdbaarheid van het betreffende product bewaren of bij gebrek daaraan minimum 6 maanden.

Bijzondere registers in de primaire productie

De primaire productie is volgens het KB 14/11/2003 de productie, het fokken en het telen van primaire producten tot en met het oogsten, het melken en de productie van landbouwhuisdieren, voorafgaande aan het slachten. Dit omvat tevens de jacht, de visvangst en de oogst van wilde producten.

Bijlage II. Het bijhouden van registers voor de primaire productie

- 1. “De exploitanten moeten registers inzake maatregelen ter beheersing van gevaren voor levensmiddelen bijhouden.**
- 2. De exploitanten die dieren fokken of primaire producten van dierlijke oorsprong produceren, moeten in het bijzonder registers bijhouden over :**
 - a) de aard en de oorsprong van diervoeders;
 - b) de toegediende diergeneesmiddelen of andere behandelingen die de dieren hebben ondergaan, met inbegrip van de data van toediening of behandeling en de wachttijden;
 - c) de aanwezigheid van ziekten die de veiligheid van de producten van dierlijke oorsprong in het gedrang kunnen brengen;
 - d) de voor de volksgezondheid belangrijke resultaten van analyses van bij de dieren genomen monsters of van andere voor diagnosedoeleinden genomen monsters; en
 - e) alle toepasselijke controles van dieren of producten van dierlijke oorsprong.
- 3. De exploitanten die plantaardige producten produceren of oogsten moeten in het bijzonder registers bijhouden over:**
 - a) het gebruik van gewasbeschermingsmiddelen en biociden;
 - b) de aanwezigheid van schadelijke organismen of ziekten die de veiligheid van producten van plantaardige oorsprong in het gedrang kunnen brengen; en
 - c) de resultaten van voor de volksgezondheid relevante analyses van bij planten genomen monsters of van andere monsters.
- 4. De exploitanten moeten de registers gedurende tenminste vijf jaar bewaren en de relevante informatie in deze registers desgevraagd ter beschikking stellen van het Agentschap, van de gewestelijke overheden en van de ontvangende exploitanten van agro-voedingsbedrijven.**
- 5. Andere personen zoals dierenartsen, agronomen en landbouwtechnici mogen de exploitanten bijstaan bij het bijhouden van de registers.”**

Volgens bijlage II van het KB dienen de operatoren in de primaire productie bijkomende registers bij te houden naast de “gewone” aan- en afvoerregisters. Hierdoor en door het toepassen van de hygiënevoorschriften zoals beschreven in bijlage I van dit KB, zijn zij vrijgesteld van de verplichting te beschikken over een autocontrolesysteem.

Deze bijkomende registers omvatten producten (diervoeders, diergeneesmiddelen en gewasbeschermingsmiddelen), analyses en ziekten die een grote impact kunnen hebben op de voedselveiligheid van de geproduceerde primaire producten en waarvan al registers bijgehouden dienen te worden op basis van andere wetten (bijvoorbeeld gebruik van gewasbeschermingsmiddelen in sommige teelten, KB 16/01/1998 en MB 18/03/1998). Deze

bestaande registers mogen gebruikt worden op voorwaarde dat ze voldoen aan de vereisten van bijlage II van het KB 14/11/2003 (bestaande registers mogen eventueel aangevuld worden) en dat het geheel overzichtelijk blijft.

Producten zoals zaaigoed, plantgoed en meststoffen vallen niet onder deze bijkomende registers, maar dienen in het “gewone” aanvoerregister opgenomen te worden. De meeste operatoren in deze sector vallen onder de kleine ondernemingen waarvoor een ordelijke klassering van leveringsbonnen of andere begeleidingsdocumenten bij deze producten volstaat.

In sommige gevallen zijn de resultaten van analyses van bij dieren of planten genomen monsters (cfr punt 2d en 3c) of van controles van dieren of dierlijke producten (cfr punt 2e), niet bij de landbouwer zelf aanwezig maar het is voldoende dat deze elders raadpleegbaar zijn. Zo zijn bijvoorbeeld de resultaten van analyses van melk beschikbaar bij het interprofessionele organisme voor de bepaling van de kwaliteit en de samenstelling van de melk. Ook de resultaten van voor-oogstcontroles bij bepaalde bladgroenten worden beheerd door de veilingen en resultaten van diagnostische onderzoeken op voedselproducerende dieren zijn beschikbaar bij DGZ en ARSIA.

Bijlage. Overzicht van de voornaamste activiteiten die behoren tot de bevoegdheid van het FAVV en waarvoor een registratie bij het FAVV vereist is.

1	De productie, de bereiding van grondstoffen voor de productie, de opslag, het verpakken, het vervoer of de handel van meststoffen en bodemverbeteraars.
2	De productie, het behandelen, de opslag, het verpakken, het vervoer of de handel van plantaardig of dierlijk vermeerderingsmateriaal.
3	De productie, de opslag, het verpakken, het vervoer of de handel van fytofarmaceutische producten.
4	De productie, de opslag, het verpakken, het vervoer of de handel van primaire plantaardige producten met uitzondering van de bosbouw.
5	Het houden, permanent of tijdelijk, het slachten, het verzamelen, het vervoer of de handel van gewervelde of ongewervelde dieren, levend op het land of in het water, waarvan producten bestemd zijn voor menselijke voeding.
6	De productie, de opslag, het verpakken, het vervoer of de handel van scheikundige stoffen of producten en van plantaardige of dierlijke producten, bestemd voor de menselijke of dierlijke voeding.
7.	De opslag, het vervoer, het uitdelen, het te koop aanbieden of de verkoop van voedingsmiddelen onder vloeibare of vaste vorm, aan de eindverbruiker.
8.	De loonwerkers in de primaire sector.
9.	De productie, de opslag en de handel van materiaal dat direct in contact komt met producten bestemd voor menselijke voeding (verpakkingen).